

havde. Saaledes som denne Paragraf nemlig foreligger nu, gaar den ud paa, at enhver kan begære en Pantebogsattest med Angivelse af, at han udelukkende vil benytte den ved Ordningen af saadanne Laanefager, som Loven omhandler; i saa Tilfælde udstedes den uden Gebyr. Men da der ikke kan føres nogen som helst Kontrol med Rigtigheden af det Djemed, der saaledes angives, vil det jo staa i alle Gjendomsbesidderes Magt her i Landet at henvende sig til Retskriveren med Begæring om at faa en Pantebogsattest for deres Gjendomme under Angivelse af, at de ville benytte den ved Ordningen af saadanne Laanefager. Retskriverne kunde derved faa et overordentlig betydeligt Arbejde, og et Arbejde, som virkelig kunde være besværligt for dem, og det vil ikke være en tilstrækkelig Modvægt derimod, som Loven indeholder, at en saadan Attest skal have Paategning om, at den ikke kan benyttes i andre Djemed end til Konverteringen, idet det nemlig ofte vil kunne være Tilfældet, at en Ejer kan have stor Interesse af, blot for sin egen Efterretnings Skyld, at blive bekendt med, hvad der er tilført Pantebogen paa hans Folio. Han vil derved være tilbøjelig til at forlange en Pantebogsattest, som han altsaa efter den Affattelse, der nu foreligger, vilde være berettiget til at forlange uden Betaling. Det er for at forhindre dette, at man har foreslaaet, at Gebyret skal betales, men tilbagebetales efter endt Konvertering.

Med Hensyn til de Vædringsforslag, der ere stillede af min ærede Kollega, den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Det. Hansen), forbeholder jeg mig nogle Bemærkninger, naar jeg har hørt hans Udtalelser.

Det. Hansen: De Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, ere væsentligt af redaktionel Natur; dog er der en reel Forstel mellem mit Vædringsforslag under Nr. 2 og det Vædringsforslag, der stilles af de to ærede Medlemmer for 2den Kreds (Høst og P. G. C. Jensen).

Mit første Vædringsforslag gaar ud paa at hæve en Usikkerhed eller Utydelighed, som fremkommer ved, at der tales om Obligationer „i samme Gjendom“. Der er jo nemlig ikke det mindste i Vejen for, at der kan være givet flere Gjendomme, flere Matrikelnummere, flere adskilte Gjendomme som Pant efter en og samme Obligation. Man bør derfor ikke fremhæve, at det skal være i „samme Gjendom“, det kommer an paa, om det er den samme Gjendom eller de samme Gjendomme. — Ved samme Vædringsforslag

har jeg ogsaa villet rette en sproglig Fejl, idet der i Lovforslaget bruges et Præens, hvor der absolut burde bruges et Imperfektum. Naar den ny Obligation er traadt i Stedet for den gamle, og den gamle derved er kommen ud af Verden, kan man ikke sige, at Debitor hæfter for denne gamle Obligation, han hæfter nemlig slet ikke længere, den er jo kvitteret, han hæstede.

Mit andet Vædringsforslag er i Realiteten forskelligt fra de to nævnte ærede Medlemmers Forslag til samme Punkt, deri, at jeg mener, at den Omstændighed, at der ved Konverteringen sker en Formindsfelse af Pantet, ikke bør berøve Debitor Fordelen ved disse Gebyrlettelser, som dette Lovforslag omhandler. Kan Debitor virkelig, samtidig med at Pantet formindskes, opnaa en billigere Rente i det hele taget, indjer jeg ikke, hvorfor den Omstændighed, at Pantet formindskes, skal bevirke, at den skal udelukkes fra at nyde godt af Loven. Derimod er det ganske rimeligt, at man siger, at den Omstændighed, at han for at opnaa lavere Rente, har maattet stille væsentlig forøget Sikkerhed, gør, at det ikke kan passere, thi derved bliver Forholdet en Del forskelligt. Mit Forslag anbefaler sig i Praksis derved, at det meget hyppigt vil være Tilfældet, at et Pant, som i sin Tid, maaste for 10—20 Aar siden, er givet for en vis Gæld, kan i Aarenes Løb være blevet formindsket ved Parcellers Frastillelse, uden at der derom behøver at være noget tinglyst, saaledes at det kan se ud, som om der ved den ny Pantstætning har fundet en Formindsfelse af Pantet Sted, som i Virkeligheden maaste forlængst var indtraadt men blot ikke var berigtiget, og i saa Tilfælde vilde det være ganske ubilligt at affære Debitor fra at nyde godt af Lovens Bestemmelser.

Men der er en anden Forstel mellem mit Forslag og Forslaget under Nr. 1 af de to ærede Medlemmer, idet jeg ved mit Vædringsforslag har søgt at rette noget, som jeg anser for en absolut Fejl ved dette Forslag, det er for øvrigt en Fejl, som findes i Lovforslaget selv. Det pointeres nemlig der, at denne Forøgelse eller Formindsfelse skal have fundet Sted „i Tiden medem de to Pantstætninger“. Det kan ikke være de Herrens Mening, Tiden mellem de to Pantstætninger er den Tid, der forløber fra den første Pantobligations Udstedelse og Tinglysning og til den ny Pantobligations Udstedelse og Tinglysning. Men i den Tid kan der være foregaaet mange Forøgelser eller Formindsfelser, som ikke bør komme i Betragtning. Det Spørgsmaal, der bør komme i Betragtning, er simpelt hen det,